

BALOGH ILDIKÓ

Házasság

(Gregory Corso variáció)

Férjhez kéne mennem? Ne csókolja már más idegen a testemet?
Botránkoztassam meg a falut hogy fekete brokátban,
hatalmas, színes, élővirág koszorúval a fejemen,
elváltan, hatvanévesen oda állok az oltár elé?
Közös havi programként a halottainkat látogatnánk
ahelyett hogy a sodrony rugózna alattunk vagy elmennénk egy jó retró koncerte?
Ehelyett leszedjük az ünnepi asztalra szánt összes kardvirágot,
beleállítjuk a kék zománcos kannába és lemegyünk a kertvégi
Garampartra.
Kézenfogva nézzük a szitakötők táncát.
Vajon így fogunk mi is táncolni életünk végéig?

Mekkora baromság! Van ilyen önfeledtség egyáltalán?
Hisz most is, jön a nővére a családjával, bemutat nekik.
Jó benyomást kell keltenem. Kell? Mit is jelent ez?
Hogy nem trikóban, melltartó nélkül és rövidnadrágban fogadom?
Nem vagyok hajlandó alakoskodni és a seggemből is akkor húzom ki a bugyim
amikor vág.
És böfögök is, kettőnknek ez nagyon megy, röhögünk is rajta.
Ők meg majd néznek mekkora paraszt ez a városi liba.
Biztos csak a háza kell neki, mint annak a féltékeny szembeszomszéd Margitnak
még tavaly.

A gyümölcsstálon is megakad a szemük – ez sütni se tud – gondolják majd.
Majd két harapás túlrejt füge után kikérdezik a családfám.
Mintha az segítene a jobb benyomáson, mintha ...
Persze biztos nem, mert az elárvult, hatvanas agglegény kapna egy komplett
családot.
Én meg egy sógornőt, tapogató alkoholista sógort, négy gyereket, azok
gyerekeivel.

Atyaég, és az esküvő!

Bírja-e majd pia nélkül vagy beszél a lelkésznek idő előtt?
A násznép röhögésétől meg majd kidől a templom oldala a
„sokasodjatok” után.

A gondnokné kiájul a padból, a templomajtó becsapódik,
az emeleten lévő kántor kottáit a huzat a gyülekezet fejére hullatja.
Akár égi jelnek is vehetnénk majd.

A nászutunk tán Erdélybe vezet. 366 napja van hogy érlelje.

Ötven kilométeres körzeten túl nem hagyta el a faluját.

Kivéve a katonaságot.

Kérdéses hogy a 10 órás út alatt bírni fogom e a mély baritonos nótázását,
amikor már attól kiráz a hideg hogy „megkötöm lovamat piros almafához”.

Be kell tennem a horgolásom, meg egy habtortát is a szállásadónknak.

Mire odaérnénk, gogeni kép tárulna elénk a doboz megnyitása után.

Tán vita is lenne, meg hogy „én megmondtam” de azt egy csókkal
fojtaná belém,

közben átroppantja bivalyerős ölelésével a derekam.

Ebből már tudom mi következik. Csak messze legyen a mi hálónk a háziakétól.

Másnap a háziúr sunyin lesi a bokáimon levő belilult ujjlenyomatokat.

Elmegy a picsába! – gondolom,

s leveszem az orrom előtt levő polcról az „Önuralom egy perc alatt” című
könyvet s levágom elé.

Tán mégsem kéne férjhez mennem?

Húsz év múlva, nyolcvanévesen a kilátások gyatrák.

Betéttel a vizeletelfolyás ellen amit napokig elfelejt cserélni az ember az
alzheimere miatt,

az illatcsóva amit maga után húz, nem biztos hogy gerjesztőleg hat.

És hát a másik is, trottyosan, bepelenkázva,

s bár kézenfogva de már egy más világban külön-külön.

Bárhogy is lesz, egy dolog megnyugtatólag hathat majd ebben a korban,
a retró dallamokra vagy a tv súgására az elalvás.

Egymás, meleg ölelésében, egymás szívdobogását hallgatva

s rég elfeledve azt, hogy ő Claudia Cardinaléba volt szerelmes én meg
Gérard Philippe-be.

A fekete brokát súlya nehéz, de mindent befed.

Szerelmes dal ismeretlen nyelven és annak „fordítása”

Weöres Sándor: Barbár dal című műve nyomán

Om halikü kerem
Hambal hentaidü
Halikü nom keram
Per arota miü

Om haliküm karem
Fanno beragidü
Mo halira fered
En maro henerü

*

Ha szerelmed volnék
Lágyan simogatnál
Szerelmed nem vagyok
Kezed ügyében bot.

Ha szerelmem lennél
Csókom rád lehelném
De szerelem elkerül
Így én messze mennék